EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | Emissari 2022 | Actualitzat el 07/05/2021 a les 20:01

?Sant Jordi i el 'drag'

Avui he recordat un fet que tenia oblidat. Fa una pila d'anys vaig conèixer un personatge que assistia a totes les presentacions de llibres que es feien a Manresa. Era un home solitari, sempre arribava el primer a les presentacions i s'asseia a primera fila, però, curiosament, les cadires del seu voltant no les ocupava mai ningú per més plena que estigués la sala. No vaig tardar a adonar-me que la seva constant presència en aquest actes estava motivada per intentar aconseguir un exemplar dels llibres, ja fos incomodant l'autor o cometent un furt. La qüestió és que un Sant Jordi vaig arribar tard a la presentació d'un avortament literari que m'havia despertat interès pel simple fet que al final hi havia un piscolabis. I, sorprenentment, la sala era plena, amb molta gent dreta. Així que em vaig veure obligat a asseure'm al costat del personatge. Ah, he obviat un detall important, ell era *drag queen*, i bastant extremat. Quan va començar el piscolabis, tots els assistents es van abraonar cap a les molles. Tots, menys ell. Va agafar un llibre sense que ningú se n'adonés i se'n va anar. El vaig seguir i vaig veure com mentre caminava arrencava les pàgines del llibre i se les anava cruspint. En aquell moment em va quedar clar que era un home sense paladar per les lletres. No em vaig poder resistir a seguir-lo, i tela marinera quina quilometrada. Vam sobrepassar l'extraradi manresà i, quan ja fosquejava, vam arribar a una barraca de pedra seca.

Jo observava des de darrere d'un arbust. Ell va estar uns minuts a dins i després va fotre el camp. Passats uns minuts prudencials vaig entrar a la barraca. No veia res. Vaig topar amb una pila de petites gàbies, però no veia si hi havia alguna cosa a dins. Murphy em va obsequiar amb el mòbil sense bateria, i jo, quan em falla la vista, sempre em refio del meu paladar, així que vaig posar la llengua entre els llistons i... de seguida vaig recordar aquella textura, aquell sabor de la meva experiència nutricional a la llera de Cardener: eren gripaus. No tenia temps per perdre. Vaig seguir inspeccionant la barraca i vaig trobar-hi un munt d'ossos amb carn putrefacta que, o bé el drag guardava per fer brou o havien pertangut a éssers humans. Em va fer basarda. I, just

en aquell moment, vaig notar una mà a l'espatlla. Vaig girar-me amb un fèmur agafat i vaig colpejar el cap del drag. Va caure a terra fora de combat i de la sang que rajava del seu cap va començar a brollar un roser. Aquells brots de roser -i d'alzheimer- els vaig deixar créixer, ja que fins avui no havia volgut recordar aquell episodi en el qual un Sant Jordi vaig matar un drag. Suposo que ja tocava fer poda, ja que precisament avui ha prescrit el crim. Tot i que sempre he tingut el dubte de si els gripaus són rèptils o amfibis.